

РЕШЕНИЕ

№ 7058

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10081** по описа за **2023** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба подадена от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ чрез упълномощен представител срещу Решение № 3217 от 06.07.2023г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 22-ри състав, постановено по нахд № 1994/2023г., с което е отменен Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 5893147, с който за извършено нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП и на основание чл.189, ал.4 във вр. с чл.182, ал.4, вр. с ал.1, т.2 от ЗДвП на Р. Т. Т. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100,00 лв.

С жалбата се моли да бъде отменено решението на СРС, като незаконосъобразно и неправилно, постановено при допускане на съществено нарушение на процесуалните правила и при неправилно тълкуване на събраните по делото доказателства. Иска се решението да бъде отменено, а ЕФ потвърден. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се оспорва размерът на евентуално поискано адвокатско възнаграждение от ответника. Представени са писмени бележки.

Ответникът по касация оспорва жалбата. Счита, че СРС правилно е приложил закона като е приел, че нарушението следва да се квалифицира по чл.21, ал.2, а не както е приел наказващият орган. Намира, че в протокола е следвало да бъде вписано

отстоянието от поставеното техническо средство до мястото, на което е бил ситуиран пътният знак, защото по този начин може да се установи дали мпс се е движело в конкретния участък, посочен в ЕФ.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита решението на СРС за валидно, допустимо и правилно и пледира да бъде оставено в сила.

Предмет на касационно оспорване е решение № 3217 от 06.07.2023г., постановено по нахд № 1994/2023г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на глава дванадесета от АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН. От фактическа страна районният съд правилно е приел за установено следното:

На 05.05.2022 г., около 20,17 часа в [населено място] по [улица]до № 459, с посока на движение от „Околовръстен път“ към [улица], при ограничение на скоростта 50 км./ч., е засечена скорост на движение на моторно превозно средство – лек автомобил марка „М. ГЛ 550 4 М.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Т., при условията на повторност, в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/5008873. О. скорост на движение е 66 км./ч., при грешка в измерване на скоростта от 3 км./ч., при разрешена – 50 км./ч. Констатирано е превишаване на разрешената скорост с 16 км./ч. Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш за налагане на глоба в размер на 100,00 лв. на Р. Т., в качеството му на собственик на автомобила за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

За да отмени електронния фиш СРС е приел, че не само текстово, но и цифрово административното обвинение е отразено неправилно по чл.21, ал.1 от ЗДвП, вместо по чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП. Съдът е приел, че правната квалификация в ЕФ несъответства на установеното по делото от фактическа страна, предвид наличие на пътен знак В 26, въвеждащ ограничение на скоростта от 50 км./ч. в населено място.

Решението е правилно.

С представеното по делото копие от проект за организация на движението по [улица], в района на №459 се установява, че в този участък от пътя е въведено ограничение на скоростта на движение с пътен знак В 26.Управлението на мпс със скорост на движение по-висока от указаната със съответния пътен знак е нарушение по чл.21, ал.2 от ЗДвП. Приетата от наказващия орган правна квалификация не съответства на установените факти, както правилно е приел СРС.

Сред посочените в чл.189, ал.4, изр.2 от ЗДвП реквизити на ЕФ е описанието на нарушението. В случая установените от СРС факти не са отразени в ЕФ. Не е посочено, че разрешената скорост на движение е била 50 км. /ч., ограничена с пътен знак В 26, не е посочено къде се е намирал пътен знак В 26, на какво разстояние от него е била поставена системата, на какво разстояние действа ограничението, което

сочи на неизяснена и непълна фактическа обстановка. Непълнотата на описанието на нарушението ограничава правото на защита на санкционираното лице.

Неоснователно е възражението на касатора, че след като въведената с пътен знак скорост на движение не се различава от посочената за населено място в чл.21, ал.1 от ЗДвП, то правилната квалификация е по чл.21, ал.1 от ЗДвП. След като се превишава въведената с пътен знак скорост отговорността е за нарушение по чл.21, ал.2 от ЗДвП и това нарушение следва да е описано в ЕФ.

Предвид изложеното касационната жалба е неоснователна. Не се установи както съществено нарушение на процесуалните правила, така и неправилно тълкуване на събраните по делото доказателства. Непълнотата на обвинението и несъответствието между фактите и правната квалификация са основания за отмяна на ЕФ, както е сторил районният съд с оспореното решение.

Предвид изхода на спора претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна, а ответникът не е направил такова искане.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с чл.63в от ЗАНН ,
СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3217 от 06.07.2023г., постановено по нахд № 1994/2023г. по описа на СРС, НО, 22-ри състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.